

## בבית המשפט העליון

בש"פ 4749/06

בפני: כבוד השופטת א' חיות

העורר: שלומי צמח

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בב"ש 91498/06 שניתנה ביום 17.5.06 על ידי כב' השופט ד' רוזן

בשם העורר: עו"ד חיים משגב

בשם המשיבה: עו"ד יאיר חמודות

### החלטה

זהו ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כבוד השופט ד' רוזן) מיום 17.5.2006, בה דחה ערר שהגיש העורר על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (כבוד השופטת שירי רפאלי) והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. העורר עומד לדין בעבירות של הפרת הוראה חוקית, הכשלת שוטר במילוי תפקידו, נהיגה בפסילה ונהיגה ללא תעודת ביטוח. על פי עובדות כתב האישום, ביום 14.4.2006 בסמוך לשעה 11:25, הפר העורר את תנאי מעצר הבית המלא שנקבע לו ביום 2.4.2006 במסגרת ב"ש 2977/06 בבית משפט השלום בראשון לציון (כבוד השופטת ל' צבר). העורר יצא מביתו כשהוא נוהג ברכבו מסוג B.M.W (להלן: הרכב) אף שהוא פסול מלהחזיק רישיון נהיגה בעקבות גזר הדין בת"פ 153/02 שניתן על ידי בית משפט השלום לנוער בראשון לציון. השוטר אופיר פלום (להלן: השוטר פלום), אשר היה אותה עת בסיוור שגרתו, הבחין בעורר הנוהג ברכב כשאינו חגור והורה לו לעצור את רכבו בצד לצורך בדיקת רישיונות. משיצא השוטר פלום מהניידת

המשטרתית והתקדם לעבר הרכב, פתח העורר בנסיעה מהירה כדי להימלט. השוטר פלום שב לניידת ודלק בעקבותיו. במהלך מנוסתו נסע העורר נגד כיוון התנועה, סיכן הולכי רגל, לא ציית לתמרור עצור ולא נתן זכות קדימה בכיכר. כאשר נתקל בעומס תנועה, יצא השוטר פלום מהניידת, הכה בידו על הרכב והורה לעורר לעצור, אך זה המשיך במנוסתו. השוטר גיא שמעון (להלן: השוטר שמעון) שהיה אף הוא במקום פתח במרדף רגלי אחר העורר, אך זה עלה עם רכבו על אי תנועה, הגיע לנתיב הנגדי והצליח לברוח.

2. עם הגשת כתב האישום עתרה המשיבה למעצרו של העורר עד תום ההליכים ובמקביל הגישה בקשה לעיון חוזר בתנאי חלופת המעצר שנקבעה לעורר בב"ש 2977/06. בהחלטתו מיום 27.4.2006 הורה בית משפט השלום על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. בית משפט השלום ציין כי בעת האירוע היה העורר נתון במעצר בית מלא בתנאים מגבילים בשל העבירות שיוחסו לו בכתב אישום מיום 21.3.2006 (גניבת רכב, שינוי זהות של רכב ונהיגה ללא רישיון וללא פוליסת ביטוח). בית המשפט ציין כי זיהויו החד משמעי של העורר על ידי השוטר פלום וכן על ידי השוטר שמעון, לאחר שאלה ראו את פניו בבירור ממרחק קצר ביותר (בין מטר וחצי לארבעה מטרים), מהווה ראיה לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות לו. עוד ציין בית המשפט כי כל אחד מן השוטרים בדק את הרכב במסוף המחשב שבניידת בזמן אמת, ראה את תמונת העורר המופיעה שם בהיותו רשום כבעל הרכב וזיהה אותו כמי שנהג ברכב. בית המשפט קבע עוד כי תמונת העורר המופיעה במחשב שהעתקה הוצג בפניו, ברורה. בית המשפט הוסיף וציין כי קיימת סתירה בין עדות העורר לדברי אביו לעניין הימצאותו בחברת אחותו בת ה- 14 ביום האירוע, וכי ניסיונות המשטרה לחקור את האחות עלו בתוהו. בית המשפט דחה את האפשרות של חלופת המעצר בבית הוריו ובפיקוחם, וציין כי ההורים כשלו לא פעם בעבר בפיקוח על בנם.

3. הערר שהגיש העורר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בתל-אביב נדחה. בהחלטתו מיום 17.5.2006 ציין בית המשפט המחוזי כי אין לקבל את טענת העורר לפיה היה על המשטרה לערוך מסדר זיהוי וקבע כי זיהויו של העורר נשען על ראיות לכאורה שעוצמתן מספקת לביסוס סיכוי סביר להרשעה. בית המשפט הוסיף וקבע כי כל אחד משני השוטרים זיהה את העורר באופן עצמאי כנהג הרכב לפי תמונתו, ויש לדבר משמעות מצטברת בייחוד נוכח העובדה שהעורר רשום כבעלים של הרכב. בית המשפט קבע עוד כי מסדר זיהוי אין בו תועלת משראו השוטרים את תמונתו של העורר. בית המשפט הוסיף וציין כי בעת המרדף הגיעו שוטרים לביתו של העורר אך לא נענו, עובדה המחזקת לכאורה אף היא את המסקנה שהעורר הוא זה שנהג ברכב

לאחר שיצא מן הבית והפר את תנאי שחרורו לחלופה ומכל מקום יש בה הוכחה לכאורה לכך שהפר את תנאי החלופה. בית המשפט קיבל את טענת העורר כי ראוי היה שהמשטרה תבדוק את טענת אביו לפיה בבוקר יום האירוע השאיר את הרכב במוסך לצורך צביעה כשהמפתחות מוסתרים בתוכו, אך הוסיף וקבע כי אין במחדל זה כדי לפגוע בעוצמת הראיות לכאורה הקיימות במקרה דנן. עוד קבע בית המשפט כי לא היה טעם ליטול מתוך הרכב טביעות אצבע נוכח היות העורר הבעלים של הרכב. בית המשפט המחוזי התייחס לנהיגה הפרועה המיוחסת לעורר, לעברו הפלילי ולכך שחרף גילו הצעיר ריצה בעבר עונשי מאסר בפועל וקבע כי בנסיבות אלו יש לדחות את הערר ולאמץ את מסקנתו של בית משפט השלום בדבר מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

4. מכאן הערר שבפניי, בו טוען העורר כי זיהויו על ידי השוטרים אינו עומד במבחנים המקובלים והוא עלול להוביל להרשעת שווא. זאת משום שבנסיבות האירוע ובשל החלונות הכהים של הרכב לא יכולים היו השוטרים להבחין כראוי במי שנהג בו. עוד טוען העורר כי ההשוואה שערכו השוטרים בזמן אמת בין נהג הרכב לבין תמונת העורר אינה אמינה, שכן השוטרים הושפעו מכך שראו במסוף את תמונתו של העורר כבעל הרכב. כמו כן טוען העורר כי אביו, העוסק בסחר במכוניות, רשם את הרכב על שמו באופן פורמלי בלבד אך הרכב אינו בבעלותו והוא אינו נוהג בו. לראיה מציין העורר כי לאחיו של האב נרשם לפני זמן מה דו"ח תנועה בעודו נוהג ברכב זה. העורר חוזר וטוען למחדלים בחקירה בעניינו, וביניהם אי בדיקת גרסתו של האב לפיה השאיר את הרכב במוסך השייך לאיציק בן עזרא בראשון לציון. כמו כן לא נבדקה טענת האב כי משלא מצא את הרכב חשש שהוא נגרר ופנה לגרר "כליף" על מנת לברר את הדבר. מחדל נוסף לטענת העורר יש למצוא בכך שהמשטרה נמנעה ליטול טביעות אצבעות מן הרכב לבדיקת גרסתו כי לא נהג ברכב, אף שהיה רשום על שמו. לבסוף טוען העורר כי דברי אביו לפיהם אינו יוצא מביתו הוכחו משהגיעו השוטרים אל הבית ימים מספר לאחר האירוע נשוא האישום ומצאו את העורר במקום.

5. דין הערר להידחות. בידי המשיבה ראיות לכאורה המבססות סיכוי סביר להרשעתו של העורר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ובראשן זיהויו בנפרד על ידי שני שוטרים וכן העובדה שלא היה בבית שבו אמור היה להימצא במעצר בית מוחלט על פי תנאי החלופה שנקבעו לו בהליך אחר. העורר העלה השגות של טעם באשר למחדלי חקירה מסוימים שאירעו במקרה דנן ובהם אי בדיקת הגרסה שהציג האב בחקירתו וכן אי נטילת טביעות אצבע מתוך הרכב. אולם, בהתחשב בראיות הישירות המסבכות את העורר לכאורה בעבירות המיוחסות לו אין מקום לייחס למחדלים אלה משקל מהותי בשלב המעצר. העבירות המיוחסות לעורר במקרה דנן

נעברו על ידו לכאורה בעת שהיה משוחרר לחלופת מעצר. בהתחשב בכל האמור לעיל, וכן בהתחשב בעברו הפלילי של העורר שהינו מכביד למדי ובו הרשעות בעבירות של הפרת הוראה חוקית, נהיגה ללא רישיון וביטוח ונהיגה בקלות ראש הגורמת לתאונה, בגינן אף ריצה בעבר עונש מאסר, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט קמא בדבר מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

הערר נדחה.

ניתנה היום, כ' בסיון התשס"ו (16.6.2006).

ש ו פ ט ת